

samtalsämne bland unga flyktingkillar. "Han betedde sig som man gör om man alltid har levt på gatan", säger Khaled som själv är ensamkommande från Marocko.

na som brukar hänga vid Centralen. I en kiosk på Vasagatan berättar mannen bakom disken att pojken vi visar en bild av, och en äldre kille med mohikanfrisyr, var inne på tisdagen och försökte köpa cigaretter.

– Jag bad om legg, men han ville inte lyssna. Så jag sa "vill du att vi ska ringa polisen?" Då sa han: "Ring du polisen?". Sen fick vi mota ut honom ur butiken.

Vi pratar med ytterligare en handfull personer som alla säger att de sett Sami och hans vänner under måndagen och tisdagen. Till flera av dem har killarna sagt att de ska dra vidare till Oslo. Det har låtit som om de skulle sticka snart.

Det har blivit kväll och utanför McDonald's förstärks alla ljud av rusande motorer, tutande bilister och gälla sirener under Klarabergsviaduk-

tens tjocka betong. En man hasar sig fram så påtänd att han inte verkar bry sig om vart benen bär honom. Kanske är han ute efter en ny fix. I så fall har han hamnat rätt. Det är här eller på Plattan en bit bort som en stor del av Stockholms droghandel äger rum.

När klockan närmar sig nio står en brokig skara ungdomar och missbrukare, poliser och socialarbetare utanför entrén till McDonald's. Det är då ett gäng på fem eller sex unga pojkar dyker upp. En av dem stämmer väl in på signalementet som mannen i kiosk gav. Vi går fram för att snacka.

Det blir ett kaotiskt möte. Vi hinner knappt slå oss ner vid ett bord förrän en uniformerad polis kommer fram och pekar med hela handen mot utgången.

– Bara betalande kunder. Ägaren säger att ni inte beställt nåt, säger han.

Vi köper tio cheeseburgare och stäl-

"Mamman dog. De levde inte väl, de hade inte ens någon mat att äta. Så de levde typ på gatan."

Ahmad om Samis uppväxt.

ler brickan på bordet. Inom en minut finns bara omslagspapper kvar.

– Vi har inte ätit på två dagar, säger en kille klädd i tunn jeansväst, grå luvtröja och blå ryggsäck.

Han visar sig vara den äldste av de fyra bröderna som rest tillsammans. Han heter Ahmad och är fjorton år.

– Nej, jag får inte ner mer. Tack.

De senaste nätterna har de sovit på Centralen, förklarar han. Men varje morgon vid fem, har de blivit utkastade. Ahmad ser tård ut. Han svarar artigt, om än kortfattat på våra frågor.

– Ja, jag känner Sami.

– Jag har rest med honom hela vägen.

– Nä, jag vet inte var han är nu.

– Jag har inga föräldrar. Jag bodde på ett barnhem i Marocko, sen var jag på ett barnhem i Sevilla i ett år.

– Ja, vi fyra är från samma stad.

Hur levde Sami och Malik i Marocko?

– Mamman dog. De levde inte väl, de hade inte ens någon mat att äta. Så de levde typ på gatan, säger Ahmad.

Den minste bland killarna, en sprallig pojke med mohikanfrisyr som säger att han är nio år, visar sig vara den femte "brodern" i gänget. Han är född och uppväxt i marockanska Tanger och säger att han rest med Sami och de andra tills de skildes åt i Danmark. Pojken tar upp sin telefon för att visa en film över ett polisinslag som ägde rum precis utanför restaurangen på tisdagskvällen.

– Polisen tog honom för två dagar sedan. De tog Malik också, säger han upphetsat.

Filmen visar hur en kvinnlig polis brottar ner en ung kille, medan hennes kollega försöker avstyra kompi-

➔ **Fortsättning på nästa uppslag**